

ning, som venstresocialisterne naturligvis støtter. Det har imidlertid gentagne gange vist sig umuligt at skabe politisk flertal for noget sådant.

Når venstresocialisterne foreslår, at de 7 år ændres til 5 år, hænger det sammen med, at de 7 år er motiveret med, at det er det krav til opholdets varighed, der stilles for opnåelse af statsborgerskab. Der er en vis logik i en sådan parallelisering, og socialdemokratiet har tidligere været inde på, at man i givet fald kunne afkorte kravet til 5 år i begge sammenhænge.

Det skal i øvrigt bemærkes, at der i praksis ikke ville være så stor forskel mellem venstresocialisternes oprindelige forslag om 2 år og dette forsøg på at finde en samlet løsning omkring de 5 år. Det skyldes, at indvandrerstopet nu har fungeret så længe, at alle oprindelige indvandrere rigeligt opfylder 5 års kravet, mens de øvrige er kommet hertil gennem familiesammenføring og derfor sædvanligvis vil opfylde de i lovforslagets § 25 nævnte betingelser for særlig hensyntagen.

### Til nr. 3

Det er venstresocialisternes grundsynspunkt, at det er og bliver diskrimination, hvis man stiller større krav om loyldighed til indvandlerne end til andre befolkningsgrupper.

Det er derfor venstresocialisternes principielle opfattelse, som det også er kommet til udtryk i venstresocialisternes eget forslag til folketingsbeslutning om indvandrerens retsstilling og i støtten til socialistisk folkepartis ændringsforslag nr. 22 i udvalgets betænkning, at de indvandrere, som opfylder den mest vidtgående betingelse med hensyn til opholdets varighed, skal være fuldstændig sikret mod udvisning. Når det også bør gælde handlinger mod statens sikkerhed o.lign., så er det ikke for at beskytte spioner eller terrorister, men dels fordi alene muligheden for udvisning skaber utryghed i hele indvandrergruppen, dels fordi der netop i den slags sager ifølge sagens natur er størst risiko for at overvurdere handlingens betydning eller ligefrem begå justitsmord (tænk blot på, hvad der let kunne være sket den danske journalist Flemming Sørensen, hvis ikke hans sag – mod sædvane i »spion«-sager – var blevet behandlet for åbne døre), og endelig

fordi virkelige spioner sædvanligvis ikke vil have noget ønske om at blive i landet, men vil lade sig udveksle allerede under afsoningen. Skulle de endelig have ønske om at forblive, vil de være helt uskadelige. Da venstresocialisterne imidlertid ikke har kunnet komme igennem med disse synspunkter, finder venstresocialisterne det nødvendigt – som et minimum – at præcisere udvisningsbetingelserne. Den helt generelle tale om »statens sikkerhed«, »spionage«, »terrorisme« el.lign. bør ikke kunne danne grundlag for så afgørende et skridt som udvisning af en indvandrer med mange, måske 20 års ophold her i landet, med dansk ægtefælle, danske børn osv. Begrebet »spionage« er ikke defineret. Begrebet »terrorisme« er ikke defineret. Begrebet »statens sikkerhed« er kun defineret, for så vidt som der i straffeloven findes et særligt kapitel om forbrydelser mod statens sikkerhed, og denne indirekte definition er så bred, at den under ingen omstændigheder kan anvendes i en lovgivning, der har til formål at præcisere indvandrerens retsstilling. Det pågældende kapitel i straffeloven (kap. 12) omfatter bl.a. »den, som ved offentlige udtalelser tilskynder til, eller som fremkalder øjensynlig fare for fjendtlige forholdsregler mod den danske stat« (§ 100), »den, som forsætligt eller uagtsomt uden behørig tilladelse optager fotografier af luftfartøjer over dansk statsområde« (§ 110 a), og »den, der offentligt forhåner en fremmed nation, en fremmed stat, dens flag eller andet anerkendt nationalmærke eller De Forenede Nationers eller Det Europæiske Råds flag« (§ 110 e).

Dissé eksempler illustrerer, at man ikke i lovgivning om indvandrerens retsstilling bør benytte udflydende begreber som »statens sikkerhed« som kriterium for vidtgående sanktioner som f.eks. udvisning.

Hvis man nødvendigvis vil lade hensynet til »statens sikkerhed« være udvisningsgrund selv for indvandrere med meget stærkere tilknytningsforhold her til landet end til noget andet land, så bør man i det mindste opstille mere præcise udvisningsbetingelser. Underændringsforslaget præcisere betingelserne således, at udlændingen skal være domfældt, at dommen skal lyde på mindst 8 års fængsel, og at den klart skal være begrundet netop i de alvorligere forhold, som er indeholdt i straffelovskapitlet om statens sikkerhed, dvs. i §§ 98, 99, 101, 102, 107 og 109, stk. 1,